

[Agerschou]

Forslaget indebærer, at den forhøjede hjælp til dækning til boligudgifter, skal dække den del af udgifterne, der overstiger 25 pct. af hjælpen. Det går jeg ud fra at vi er enige om, det står i lovforslaget. Det, jeg så gerne vil spørge om, er: hvad med de kommuner, hvor man nu har en bedre praksis? Betyder dette lovforslags eventuelle gennemførelse, at vilkårene for § 37, stk. 4-modtage-re i disse kommuner nu forringes?

Første næstformand (Knud Østergaard):

I mine og tilhørernes øren lyder udtrykket »gider ikke« ikke særlig godt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil sige til hr. Taanquist, at jeg kan altså ikke helt forstå, hvordan hr. Taanquist kan få sig selv til at sige, at de almindelige, forhøjede og ekstra børnetilskud bliver et par hundrede kroner om måneden for en lavtlønnet enlig forsørger, f.eks. en mor. Det er altså 784 kr. om måneden. Jeg beklager, at hr. Taanquist kan få det til sammenlagt et par hundrede kroner, men der er altså noget galt i hr. Taanquists opfattelse af, hvordan børnetilskuddene er, når de er ureduceret. Det almindelige, det forhøjede og det ekstra børnetilskud bliver 784 kr. pr. måned. Hr. Taanquist kommer til at se efter i de udmærkede oversigter, vi får over, hvor meget sådan noget udgør. Så vil han blive klar over, at han hele tiden har været på galt spor.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg tror, jeg efterhånden har forstået hr. Taanquists udregninger. Hr. Taanquist føjede nemlig lidt fikst til til sidst: ud over de andre børnetilskud – det, som alle andre mennesker får. Det har vi da aldrig søgt at imødegå. Det, det drejer sig om, er at gøre op, hvor meget man får i den situation fra det offentlige, og det er stadig væk de ca. 4.400 kr. Det er da rigtigt, at eksempelvis forhøjet børnetilskud for enlige forsørgere får naturligvis også de personer, der er i arbejde, men i de mange sammenlignende beregninger, vi har foretaget, har vi netop taget højde for den situation, så det ændrer ikke på sammenligningen og på resultatet af sammenligningen i forhold til f.eks. den enlige forsørger med to børn, som går på arbejde 40 timer om ugen.

Hr. Taanquist taler stadig væk om disse særlige udgifter, som måske skulle hedde enkeltudgifter. Det, jeg har givet udtryk for, er, at der er hjemmel til i bistandsloven i særlige tilfælde – og det er naturligvis ikke løbende driftsudgifter, det er rigtigt, som hr. Taanquist siger – at give dækning af udgifter ud over det beløb, som er anført i § 43.

Jeg skal gerne forsøge at besvare hr. Agerschous spørgsmål om boligtillægget i de kommuner, som i dag har en gunstigere ordning, end lovforslaget giver udtryk for. Ja, der bliver faktisk tale om en forringelse. Det er jo konsekvensen af, at vi i virkeligheden forlader skønsprincippet på det område. Nu har der været så meget harceleren over, at kommunerne betalte for lidt i mange tilfælde, og det er for så vidt det, vi accepterer og retter os ind i forhold til. Men konsekvensen er selvsagt – det er indbygget i forslaget om overgang til retsbestemte ydelser i større udstrækning – at dér, hvor man – det er nu ikke så mange steder, det kan jeg godt sige, men der er nogle enkelte steder – har betalt en højere ydelse, er der ikke grundlag for det mere efter denne bestemmelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 54:

Forslag til lov om social pension.
(Fremsat 2/11 83).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 55: